

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **JUDr. Z. A.**, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Praze**, se sídlem Žitná 12, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010, č. j. 2886/10-1500-105219, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 12. 2011, č. j. 10 Af 37/2010 - 81,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým bylo zastaveno řízení o jeho žalobě proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2010 z důvodu nezaplacení soudního poplatku. Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Finančního úřadu Praha – západ, kterým bylo dle ustanovení § 49 odst. 2 písm. b) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném pro posuzované období, pro opožděnost zamítnuto odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru na daňové penále.

Městský soud v napadeném usnesení uvedl, že usnesením ze dne 17. 8. 2010 byl stěžovatel vyzván, aby zaplatil soudní poplatek za podanou žalobu a za návrh na

vydání předběžného opatření. Stěžovatel následně sděleními ze dne 1. 10. 2010, 22. 11. 2010 a 28. 12. 2010 požádal o osvobození od soudního poplatku. Městský soud zaslal stěžovateli formulář „potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků“ a vyzval jej, aby tento vyplněný formulář spolu s příslušnými doklady zaslal zpět soudu a to ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení. K žádosti stěžovatele byla tato lhůta soudem prodloužena. Přípisem ze dne 11. 4. 2011 stěžovatel požádal soud o upřesnění poučení, když uvedl, že podstatou jeho návrhu na osvobození od soudních poplatků není jeho majetková situace, ale zneužití státní moci. Přípisem ze dne 20. 4. 2011 soud stěžovateli sdělil, že jeho povinností je doložit všechny skutečnosti relevantní pro případné přiznání osvobození od soudních poplatků. Současně poučil stěžovatele, že se tak nemusí stát výhradně vyplněním zaslaného formuláře, nicméně stěžovatelem zvolený způsob musí umožňovat komplexní posouzení majetkové situace stěžovatele. Stěžovatel soudu doložil exekuční příkazy na srážky z jeho starobního důchodu a dále pouze uvedl, že poslední nemovitost v jeho vlastnictví je rovněž obtížena exekucemi. S ohledem na nedoložení celkové majetkové situace městský soud usnesením ze dne 10. 6. 2011, č. j. 10 Af 37/2010 – 55, stěžovateli osvobození od soudních poplatků nepřiznal. Kasační stížnost proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 Afs 63/2011 - 68. Městský soud poté stěžovatele znovu vyzval k zaplacení soudního poplatku.

Dne 21. 11. 2011 bylo soudu doručeno podání, které za stěžovatele bez doložení zmocnění učinila paní Z. V., v němž se uvádí, že stěžovatel se zdržuje v zahraničí, a proto žádá o prodloužení lhůty k zaplacení soudního poplatku.

Soud dospěl k závěru, že v projednávané věci není na místě dále stěžovateli prodlužovat lhůtu k úhradě soudního poplatku. Podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. c) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), pro nezaplacení poplatku soud řízení nezastaví, je-li nebezpečí z prodlení, v jehož důsledku by poplatníkovi mohla vzniknout újma a poplatník ve lhůtě určené soudem ve výzvě, sdělí soudu okolnosti, které toto nebezpečí osvědčují, a doloží, že bez své viny nemohl poplatek dosud zaplatit.

V podání, které navíc bylo učiněno osobou odlišnou od stěžovatele žádné okolnosti, které by osvědčovaly nebezpečí z prodlení, uvedeny nejsou, rovněž zde není uvedena jediná skutečnost, která by osvědčovala nemožnost stěžovatele soudní poplatek uhradit. Z tohoto důvodu soud nevyzýval k doložení oprávnění za stěžovatele jednat. Stěžovatel byl k úhradě poplatku vyzván více než před rokem, dne 6. 9. 2010, přičemž jeho reakce spočívala převážně v neustálých žádostech o prodlužování lhůty, které mu byly soudem stanoveny. Ze způsobu, který stěžovatel pro vedení sporu zvolil, není patrna žádná snaha dobrat se v této věci jakéhokoliv rozhodnutí. Soud dospěl k závěru, že stěžovatel měl dostatek času, aby soudní poplatek uhradil a o důsledcích jeho nezaplacení byl řádně poučen. Za těchto okolností soud řízení o žalobě zastavil.

V kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že napadené usnesení městského soudu porušuje jeho ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Postup soudů obou stupňů je zcela poplatný současnému stavu protiústavního zákonného bezpráví, které je důsledkem pokračování „socialistické zákonnosti“. Stěžovatel odmítá nést důsledky toho, že česká

justice neprošla procesem dekomunizace. Stěžovatel argumentuje etickým kodexem advokátů EU, kdy dle jeho názoru závazek advokacie k ochraně základních práv a svobod občanů zejména proti státní moci zakládá ústavně konformní požadavek na zvýšenou ústavní ochranu.

Praxe české justice dle stěžovatele dlouhodobě porušuje ústavní povinnost založenou v čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod upravit řádně zákonem podmínky a podrobnosti soudní ochrany práv zaručených závazky České republiky z mezinárodních smluv [stěžovatel zmiňuje Úmluvu o zákazu nelidského zacházení (publikovanou pod č. 143/1988 Sb.), Trestněprávní úmluvu o korupci (publikovanou pod č. 70/2002 Sb. m. s.) a Občanskoprávní úmluvu o korupci (publikovanou pod č. 3/2004 Sb. m. s.)]. Jakoby např. v případě stěžovatele státem uznané exekučně nepostižitelné minimum nebylo určeno na přežití, ale na úhradu soudních poplatků.

Stěžovatel dále uvedl, že v případě ochrany práva zaručeného v čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod jsou od soudních poplatků osvobozena řízení ve věcech náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím nebo úředním postupem dle § 11 odst. 1 písm. g) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011. Dle stěžovatele je pak v zásadním rozporu s osvědčenými principy právního státu, aby občané, kteří se domáhají soudní ochrany svých práv zaručených závazky České republiky z označených mezinárodních smluv, byli proti ochraně podle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod diskriminováni poplatkovou povinností za to, že Česká republika porušuje ústavní povinnost svědčící ji z čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod upravit zákonem podmínky a podrobnosti soudní ochrany práv svých občanů dotčených mezinárodními závazky České republiky z označených mezinárodních smluv.

Stěžovatel s poukazem na ústavní princip rovnosti účastníků řízení před soudem poukazuje na to, že ustanovení § 138 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), připouští rozhodnutí soudu o osvobození od soudních poplatků vázat nikoli jen na doložení nedostatku prostředků jako v soudním řízení, ale obecně na poměry účastníka. Soud dle stěžovatele může aplikovat citované ustanovení nikoli jen v případě doložení nedostatku prostředků, ale s ohledem na poměry účastníka řízení i k zabránění ústavně nepřípustné diskriminace soudem.

V kasační stížnosti stěžovatel též poukázal na vraždu JUDr. E. V. a na to, že se domáhá soudní ochrany základního práva podmiňujícího nezávislost advokacie (práva na smluvní odměnu za poskytnutou právní pomoc).

V reakci na přípis obsahující informaci o složení senátu Nejvyššího správního soudu, který bude rozhodovat v řízení o nyní projednávané kasační stížnosti, zaslal stěžovatel zdejšímu soudu podání ze dne 10. 2. 2012. V tomto podání mimo jiné uvedl, že po více jak dvaceti letech soustavné dřiny, je nyní odkázán na 7000 Kč exekučně nepostižitelného minima starobního důchodu. Stěžovatel dále uvedl, že byl z vůle Úřadu vlády trestně stíhán pro plnění zákonné povinnosti, že jeho trestní oznámení, které podal jako správce úpadce Š., bylo odloženo, a že se žalobou před městským soudem domáhá ochrany proti Úřadem vlády řízené Bezpečnostní informační službě. Žaloba je před

městským soudem projednávaná pod sp. zn. 32 C 178/2010. K těmto svým tvrzením navrhl důkazy žalobou ze dne 22. 8. 2010 proti Úřadu vlády a dále specifikovaným přípisem státní zástupkyně, usnesením Policie České republiky ze dne 31. 12. 2001 a usnesením Obvodního ředitelství policie Praha 1 ze dne 30. 3. 2011.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Zdejší soud poté přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda napadené usnesení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a poté dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost není zpoplatněna. V souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu, by však v řízení o kasační stížnosti proti usnesení městského, resp. krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku za předchozí kasační stížnost, trvání na splnění poplatkové povinnosti znamenalo řetězení řešeného problému a ve svém důsledku by popíralo smysl samotného řízení. Nezaplacení soudního poplatku za kasační stížnost proto v takových případech nemůže samo o sobě bránit projednání věci a vydání meritorního rozhodnutí, k tomu srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2007, č. j. 9 As 3/2007 - 77, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 – 77 (všechna zde uváděná rozhodnutí NSS jsou dostupná na www. nssoud.cz).

Striktní trvání na podmínce zaplacení soudního poplatku v řízení o kasační stížnosti v nyní projednávané věci by proto způsobilo jen řetězení téhož problému, případně by mohlo vést k nepřípustnému odepření přístupu k Nejvyššímu správnímu soudu. S ohledem na tuto skutečnost netrval Nejvyšší správní soud na zaplacení soudního poplatku, k tomu srov. usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 11. 2009, č. j. 7 Aps 4/2009 - 20.

Kasační soud je nucen konstatovat, že žádná ze stěžovatelem uplatněných námitek nesvědčí o nezákonnosti napadeného usnesení.

Pro přezkum zákonnosti napadeného usnesení je podstatné, zda stěžovatele poplatková povinnost tíží, tj. zda řízení podléhá soudnímu poplatku a zda poplatek byl zaplacen, a to buď bez výzvy soudu, nebo ve lhůtě k tomu soudem určené (k tomu srov. § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích), případně zda stěžovatel nebyl od poplatkové povinnosti osvobozen.

Zákonná povinnost stěžovatele uhradit poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu není sporná. Stěžovatel však spatřuje v nutnosti uhradit soudní poplatek diskriminaci a namítá diskriminaci těch občanů, kteří se domáhají soudní ochrany svých

práv zaručených závazky ČR z mezinárodních smluv, oproti těm, kteří se domáhají soudní ochrany dle čl. 36 odst. 3 Listiny základních práv a svobod.

Takové námitce však namohl kasační soud přisvědčit. Při svých úvahách kasační soud vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 5. 11. 1996, sp. zn. Pl. ÚS 6/96 (publikovaného pod č. 295/1996 Sb. a jako N 113/6 SbNU 313, dostupného z http://nalus.usoud.cz), v němž se Ústavní soud vyjadřoval k chápání ústavní zásady rovnosti. V citovaném nálezu je uvedeno: „*Ústavní zásadu rovnosti, v právech zakotvenou v čl. 1 Listiny, nelze pojímat absolutně a rovnost chápat jako kategorii abstraktní. Již Ústavní soud ČSFR vyjádřil své chápání rovnosti, v uvedeném článku zakotvené, jako rovnosti relativní, jak ji mají na mysli všechny demokratické ústavy, požadující pouze odstranění neodůvodněných rozdílů (nález Ústavního soudu ČSFR uveřejněný pod č. 11 Sbírky usnesení a nálezů ÚS ČSFR). Zásadě rovnosti v právech je proto třeba rozumět také tak, že právní rozlišování v přístupu k určitým právům mezi právními subjekty nesmí být projevem libovůle, neplyne z ní však, že by každému muselo být přiznáno jakékoliv právo*.“ Při takto vnímané zásadě rovnosti nelze ze skutečnosti, že určité typově vymezené soudní řízení je věcně osvobozeno od soudních poplatků, bez dalšího dovozovat, že by s odkazem na rovnost v právech měla být od soudního poplatku osvobozena i řízení jiná. Pro takový závěr by musela svědčit úvaha, že rozlišování je nepřípustným projevem libovůle a jde o neodůvodněný rozdíl. Stěžovatel v tomto smyslu ovšem neuvedl žádnou argumentaci, ve skutečnosti totiž pouze poukázal jen na rozdílnost spočívající v tom, že řízení o jeho žalobě podléhá soudnímu poplatku, kdežto řízení ve věcech náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem jsou od soudního poplatku osvobozena dle § 11 odst. 1 písm. g) zákona o soudních poplatcích, ve znění účinném do 31. 8. 2011 [v současné době je toto osvobození uvedeno v § 11 odst. 1 písm. m) citovaného zákona].

Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, v níž stěžovatel poukazuje na § 138 odst. 1 o. s. ř., který osvobození od soudních poplatků váže na poměry účastníka, nikoli jen na doložení nedostatku prostředků jako § 36 odst. 3, věta první, s. ř. s. Stěžovatel se dovolává principu rovnosti a s ohledem na poměry účastníka řízení požaduje zabránit nepřípustné diskriminaci poplatkovou povinností v případě soudní ochrany práv zaručených závazky České republiky z mezinárodních smluv. Zdejší soud konstatuje, že pojem „poměry účastníka“ v § 138 odst. 1 o. s. ř., na který stěžovatel odkazuje, se vztahuje k možnosti účastníka zaplatit soudní poplatek, jde tedy o jistý vztah k jeho finanční a majetkové situaci. Účelem individuálního osvobození od soudních poplatků je zabránění tomu, aby se neschopnost zaplatit soudní poplatek stala nepřekonatelnou překážkou v přístupu k soudu. Vzhledem k tomu, že soudní poplatek je vždy určitá finanční částka, je logické, že schopnost či neschopnost její úhrady se bude vždy vztahovat k finanční a majetkové situaci poplatníka. Při individuálním osvobození od soudního poplatku je třeba takovou situaci hodnotit, přičemž pojem „poměry účastníka“ nelze od finanční a majetkové situace zcela izolovat, to by odporovalo smyslu individuálního osvobození od soudního poplatku vymezeného výše.

Závěr, dle kterého „poměry účastníka“ nelze vnímat zcela odtrženě od jeho majetkové a finanční situace, podporuje i komentář k tomuto ustanovení, kde se uvádí: „*Celkové zhodnocení všech okolností, které vypovídají o poměrech účastníka (vedlejšího*

účastníka), se musí promítnout do závěru, zda účastník (vedlejší účastník) je s ohledem na své poměry schopen zaplatit soudní poplatky a nést další výdaje spojené s řízením, včetně nákladů spojených s poskytnutím právní pomoci (se zastoupením). Jestliže mu to jeho poměry nedovolují, je soud povinen mu přiznat tomu odpovídající osvobození od soudních poplatků (v plném rozsahu, zčásti, pro část řízení nebo jen pro některé úkony).“ (viz Bureš J., Drápal L., Krčmář Z. a kol. Občanský soudní řád. Komentář. I. díl. 1. vydání. Praha : C. H. Beck, 2009, str. 953).

Stěžovatel se ovšem pod pojem „poměry účastníka“ snaží podřadit i skutečnosti, které s jeho finanční a majetkovou situací nesouvisí a u nichž tuto souvislost ani nedovozuje. V dané souvislosti totiž poukazuje na to, že brání svá práva zaručená mezinárodními smlouvami (o zabránění nelidského zacházení či korupci), či poukazuje na diskriminaci. V kasační stížnosti přitom stěžovatel výslovně uvedl, že osvobození od soudního poplatku se snaží dosáhnout nikoliv pro nedostatek finančních prostředků, ale k uplatnění práva na soudní ochranu proti nepřípustné diskriminaci poplatkovou povinností. Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že pod pojem „poměry účastníka“ v § 138 odst. 1 o. s. ř., nelze podřadit skutečnosti, na které stěžovatel odkázal. Jeho námitka proto není důvodná.

Pokud se stěžovatel dovolává porušení práva na spravedlivý proces, zdejší soud uvádí, že právo na spravedlivý proces lze uplatnit před nestranným a nezávislým soudem, avšak pouze zákonem stanoveným způsobem. Splnění poplatkové povinnosti je jedním ze základních předpokladů pro uplatnění tohoto práva. Pokud ovšem stěžovatel svou poplatkovou povinnost nesplnil a i přes dostatečný prostor, který mu ke splnění povinnosti městský soud poskytl, se de facto této zákonné povinnosti vyhýbal, nespatřuje Nejvyšší správní soud v postupu městského soudu porušení stěžovatelova práva na spravedlivý proces.

Nejvyšší správní soud nemá nejmenší pochybnosti, že povinnost hradit soudní poplatek za řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, pokud není žalobce od tohoto poplatku osvobozen, nikterak neohrožuje nezávislost advokacie na státní moci, a to ani v případě, že stěžovatel je advokát. Nutnost uhradit soudní poplatek totiž nikterak nelimituje samotný obsah zpoplatněných podání ani následný postup žalobce v dané věci, natož pak jeho postup v jiných věcech. Nebylo tak žádného důvodu obracet se na Soudní dvůr Evropské unie s předběžnou otázkou ve smyslu čl. 267 Smlouvy o fungování Evropské unie, zda je slučitelné se závazky členského státu Evropské unie na ochranu nezávislosti advokacie na státní moci, aby členské země podmiňovaly poskytnutí soudní ochrany poplatkovou povinností advokátovi.

Tvrzení, která stěžovatel označil za „nadzákonný právní stav“, jsou pro posouzení zákonnosti napadeného usnesení zcela irelevantní, neboť se žádným způsobem nevztahují k povinnosti platit soudní poplatek, ani k řízení před městským soudem, ze kterého vzešlo nyní napadené rozhodnutí. Stěžovatel v této souvislosti tvrdil, že Česká republika dlouhodobě porušuje ústavní povinnost založenou čl. 36 odst. 4 Listiny základních práv a svobod řádně upravit zákonem podmínky a podrobnosti soudní ochrany práv občanů zaručených mezinárodními závazky ČR, stěžovatel výslovně zmínil Úmluvu o zákazu nelidského zacházení, Trestněprávní úmluvu o korupci a Občanskoprávní úmluvu o

korupci. K mezinárodním úmluvám o korupci uvedl, že Česká republika je zavázána neposkytnout nikomu, tedy ani České straně sociálně demokratické, i jen nepatřičnou výhodu majetkovým útiskem stěžovatele. Nelidské zacházení spatřoval v tom, že proti němu bylo dle jeho slov vedeno trestní stíhání pro nezávislý výkon advokacie a pro plnění zákonných povinností. Poukázal i na to, že zneužívání státní moci bylo namířeno i proti osobám v jeho okolí, v této souvislosti zmínil i vraždu JUDr. E. V., o níž obšírně pojednal v úvodu kasační stížnosti.

Obdobně nejsou pro posouzení zákonnosti napadeného usnesení relevantní ani tvrzení týkající se vztahu České strany sociálně demokratické ke stěžovateli, ani tvrzení o trestním stíhání stěžovatele či vraždě JUDr. E. V. nejsou. Vzhledem k tomu, že právě uvedená tvrzení stěžovatele jsou pro věc nepodstatná, nemusel se městský soud zabývat mezinárodními smlouvami, kterých se stěžovatel v této souvislosti dovolával, příp. hodnotit související stěžovatelovo tvrzení, že Česká republika porušuje ústavní povinnost upravit zákonem podmínky a podrobnosti soudní ochrany práv občanů zaručených těmito mezinárodními závazky.

Obdobně ani tvrzení stěžovatele, o tom, že bylo odloženo jeho trestní oznámení, které podal jako správce úpadce Š., a o tom, že podal žalobu, kterou se domáhá soudní ochrany proti Bezpečnostní informační službě, nesměřují k podstatě projednávané věci. Stejné závěry platí také pro stěžovatelovo tvrzení, dle kterého byl jako advokát trestně stíhán pro plnění své zákonné povinnosti. Stěžovatel k těmto svým tvrzením navrhl důkazy, které nebylo třeba provádět právě s ohledem na skutečnost, že tvrzení, která mají důkazy doložit, jsou pro věc nerozhodná.

Tvrzení, že stěžovatelův příjem činí 7000 Kč měsíčně, je skutečnost, kterou stěžovatel uplatil poté, kdy bylo vydáno napadené usnesení městského soudu, a zdejší soud k němu dle § 109 odst. 5 s. ř. s. nepřihlíží, neboť v podáních určených městskému soudu tuto skutečnost neuvedl.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. dubna 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu